

แนวโน้มอุปสงค์ของกุ้งทะเลส่งออกของไทย

ต่อการกำหนดเป้าหมายการผลิตและการส่งออกในอนาคต

๕.๑ การวิเคราะห์การผลิตหรืออุปทานกุ้งทะเลของประเทศไทย

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ปัจจุบันประเทศไทยเป็นผู้ส่งกุ้งออกรายใหญ่เป็นอันดับที่สามของโลก ซึ่งเป็นการแน่นอนว่า ปริมาณการผลิตของประเทศจะต้องเป็นปริมาณที่มากเกินความต้องการภายในประเทศ ซึ่งการผลิตหรือการจับกุ้งทะเลมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทุกปี ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในปี ๒๕๐๕ ผลิตหรือจับได้ ประมาณ ๑๕,๔๔๑ ตัน แต่ในปี ๒๕๑๐ ซึ่งเป็นปีที่ได้เริ่มมีการเพาะเลี้ยงกุ้งอย่างจริงจัง แล้วสามารถผลิตกุ้งได้ถึง ๔๔,๑๓๓ ตัน และปริมาณการผลิตก็สูงขึ้นตามลำดับ จนในปี ๒๕๑๕ มีปริมาณผลิตถึง ๘๘,๖๗๒ ตัน ซึ่งผลผลิตกุ้งจะมากหรือน้อยนั้น ก็ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยด้วยกัน อาทิเช่น ราคากุ้ง ปริมาณความต้องการจากต่างประเทศ จำนวนเรือประมง และปริมาณผลิตในปีที่แล้ว ฯลฯ เป็นต้น และเราสามารถสร้างแบบจำลองแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอุปทานของกุ้งและตัวกำหนดของอุปทานได้โดยอยู่ภายใต้ข้อสมมุติที่ว่า ปัจจัยอื่นๆคงที่ ยกเว้น ปัจจัยที่กำหนดไว้ในแบบจำลอง ได้ดังนี้.-

$$S_T = b_{0T} + b_{1T}S_{-1T} + b_{2T}B_T + b_{3T}P_T + b_{4T}D_* \quad \dots (๓)$$

โดยให้

- S_T = อุปทานหรือปริมาณผลผลิตกุ้งทะเลของประเทศไทย
- S_{-1T} = อุปทานหรือปริมาณผลผลิตกุ้งทะเลของประเทศไทยในปีที่ $t - 1$
- B_T = จำนวนเรือประมงจดทะเบียนของประเทศไทย
- P_T = ราคากุ้งทะเล/กิโลกรัมในประเทศไทย (ซึ่งเป็นราคาในดุลยภาพได้จากสมการ (๔))
- D_* = ปริมาณความต้องการกุ้งทะเลของไทยในตลาดต่างประเทศ คือ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และฮ่องกง

แต่จากการเลือกสมการโดยอาศัยคุณสมบัติที่ใกล้เคียงแล้วข้างต้น ทำให้
เราได้ผลของสมการดังนี้ คือ

$$S_T = 9587.88 + 0.58S_{-1T}^* + 55.53\hat{P}_T + 217D_T^*$$

(t=0.63) (t=3.44) (t=0.04) (t=2.41)

โดยมี $r^2 = .95$, $F = 85.27$, $t_{10,5\%} = 2.228$

จากสมการเราจะเห็นได้ว่า ปริมาณการผลิตทุ้งทะเลของไทย หรือผู้ผลิต
จะทำการผลิตทุ้งมากหรือน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความต้องการทุ้งจากตลาดต่างประเทศ
และปริมาณการผลิตในอดีต ซึ่งอาจถือได้ว่า เป็นตัวแทน Production Capacity
ของการผลิตทุ้ง เป็นสำคัญ เพราะมีสัมประสิทธิ์ที่ผ่านการทดสอบ t-test ที่ระดับ ๕%
ซึ่งแสดงว่า ค่าที่ได้มีความเชื่อถือได้ถึง ๙๕% และความสัมพันธ์นั้น เป็นความสัมพันธ์
ในทางบวกด้วย กล่าวคือ หากปริมาณความต้องการทุ้งทะเลไทยจากต่างประเทศมี
เพิ่มขึ้น ปริมาณการผลิตก็จะเพิ่มขึ้นตามด้วย ในทางตรงข้าม หากความต้องการลดลง
ปริมาณการผลิตก็จะลดลงเช่นเดียวกัน ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปริมาณทุ้งทะเลที่
ผลิตได้ ส่วนใหญ่จะทำการส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศแทบทั้งสิ้น เพราะได้ราคาค่า
คั่งนั้น ปัจจุบันที่เป็นตัวกำหนดการผลิตที่สำคัญ จึงเป็นความต้องการของตลาดต่างประเทศ
จริงอยู่ถึงแม้ว่า โดยสรุปปริมาณความต้องการบริโภคทุ้งภายในประเทศ จะสูงถึงร้อยละ
๕๐ ของปริมาณทุ้งที่ผลิตได้ทั้งหมดก็ตาม (รวมทุ้งสดและทุ้งแปรรูป) แต่ปริมาณทุ้งที่
บริโภคนั้น มักเป็นทุ้งน้ำจืด และถ้าเป็นทุ้งทะเลก็เป็นทุ้งทะเลขนาดเล็ก ซึ่งไม่ผู้จะ
มีราคาค่าสูง และจากสมการจะเห็นได้ว่า ปัจจุบันทางด้านราคานั้น มีค่าสัมประสิทธิ์ที่มี
การกระจายอย่างกว้างขวางมาก ซึ่งเป็นผลทำให้ปัจจัยด้านราคามีความเชื่อถือได้
น้อย และไม่อาจนำไปใช้งานได้ด้วยเชื่อมั่น (นั่นคือ ค่า P มีค่าเข้าใกล้ศูนย์
คั่งนั้น การทราบข้อมูลทางด้านความต้องการทุ้งทะเลจากตลาดต่างประเทศจึงเป็น
สิ่งสำคัญยิ่งต่อผู้ผลิตทุ้งทะเลในประเทศ

๕.๒ การกำหนดเป้าหมายในการผลิตกึ่งทะเลและการส่งออกในอนาคค

เนื่องจากในบทที่ ๔ เราได้ทำการวิเคราะห์ถึง อุปสงค์หรือความต้องการ กึ่งทะเลส่งออกของไทยในตลาดต่างประเทศที่สำคัญ และภายในประเทศเองแล้ว อีกทั้งยังได้มีการพยากรณ์ขนาดของความต้องการกึ่งทะเลในอนาคตด้วย เราจึง สามารถอาศัยเป็นข้อมูลได้อย่างดีในการกำหนดเป้าหมายในการผลิต และการส่งออกในอนาคค ถึงแม้ว่าปริมาณการส่งออกกึ่งทะเลของไทยที่พยากรณ์ได้นั้น จะเป็น เพียง ประมาณ ๕๐ % (คิดเฉพาะ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และฮ่องกง) ของปริมาณ ความต้องการจากตลาดต่างประเทศทั้งหมดก็ตาม แต่ก็นับว่าเป็นปริมาณที่มากพอที่ จะใช้เป็นเครื่องกำหนดเป้าหมายในการผลิตได้ แต่อย่างไรก็ตาม หากเราจะ พยายามเพิ่มปริมาณการผลิต และปริมาณการส่งออกให้มากขึ้นกว่าที่พยากรณ์ได้ สักเล็กน้อย เพื่อสนองความต้องการของตลาดอื่น ๆ ด้วยเราก็จะสามารถสนอง คอบความต้องการของตลาดต่างประเทศได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งปริมาณการผลิต หรืออุปทานกึ่งที่ควรจะเป็นนั้น สามารถแสดงได้ด้วยสมการ ดังนี้

$$S_T(t) = 9587.88 + 0.58S_{-1T}(t) + 2.17D^*(t)$$

ตารางที่ ๕: ปริมาณการผลิตกึ่งทะเลของไทยระหว่างปี ๒๕๖๐-๒๕๖๕

ปี	ปริมาณการผลิตที่พยากรณ์ได้ (ตัน)
๒๕๖๐	๕๒๑๖๖
๒๕๖๑	๕๖๘๖๖
๒๕๖๒	๑๐๐๕๕๕
๒๕๖๓	๖๕๕๗๐๕
๒๕๖๔	๑๕๕๕๗๓
๒๕๖๕	๑๑๓๐๕๕
๒๕๖๖	๑๑๗๒๐๐
๒๕๖๗	๑๒๐๕๗๕
๒๕๖๘	๑๕๕๕๗๖
๒๕๖๙	๑๒๕๓๐๖

จากตารางที่ ๔ เราจะเห็นได้ว่า ปริมาณการผลิตกุ้งทะเลของไทยที่ควรจะเป็นในแต่ละปีนั้น จะต้องเป็นปริมาณที่มากพอสมควร และอัตราการเพิ่มโดยเฉลี่ยไม่ควรจะต่ำกว่า ๔ % ต่อปี จึงจะสามารถสนองความต้องการของตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศได้อย่างทั่วถึง มิเช่นนั้นแล้ว หากประเทศทำการผลิตน้อย หรือมากจนเกินไป ก็อาจจะนำมาซึ่งปัญหา การขาดแคลนกุ้งทะเลเพื่อการบริโภค แปรรูป หรือส่งออก จนอาจทำให้กองทุนเสียตลาดต่างประเทศได้ หรืออาจทำให้ราคากุ้งตกกว่าต้นทุนผลิต หรือผู้ประกอบการค้ากุ้ง ขาดกำลังใจในการดำเนินการในกรณีที่มีการผลิตกุ้งทะเลมากจนเกินไป ก็อาจเป็นไปได้ ดังนั้น การกำหนดเป้าหมายในการผลิตกุ้ง และการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย จึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งรัฐบาลก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญนี้เช่นกัน จึงได้มีการบรรจุโครงการส่งเสริม และ เร่งรัด เพื่อเพิ่มผลผลิต และการจำหน่ายกุ้งทะเลในระยะแผนพัฒนาฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๘) ขึ้น และต่อเนื่องกันมาจนถึง แผนพัฒนา ฉบับที่ (พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๕) ในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าเป้าหมายในการผลิตที่ควรจะเป็น อันได้จากการวิเคราะห์ และโครงการส่งเสริมของรัฐบาลที่จะช่วยอบรมเพิ่มความรู้ตลอดจนเทคนิคการเพาะเลี้ยงกุ้งแบบใหม่ ๆ จะเป็นข้อมูลและเครื่องสนับสนุนที่ดีและจำเป็นแก่ผู้ผลิตและผู้เพาะเลี้ยงกุ้งก็ตาม แต่ผู้ผลิตก็ยังประสบกับปัญหาในก้นอื่น ๆ อันเป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มผลผลิต ตลอดจนการจำหน่ายอีกหลายประการ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหามาตรการแก้ไข เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ได้วางไว้ มิฉะนั้นแล้ว ถึงแม้ผู้ผลิตจะทราบถึงเป้าหมายที่เหมาะสมที่ควรจะเป็น แต่หากไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายนั้นได้แล้ว การวิเคราะห์ข้างต้นและโครงการเร่งรัดการผลิตฯ ดังกล่าว ก็จะเป็นการสูญเปล่าซึ่งปัญหาต่าง ๆ ในด้านการผลิตและการจำหน่ายกุ้งที่ควรจะได้รับ การแก้ไข จะได้กล่าวในหัวข้อต่อไป

๕.๓ ปัญหาและข้อเสนอแนะในด้านการผลิตและการจำหน่ายกุ้ง

๕.๓.๑ ปัญหาและมาตรการแก้ไขในด้านการผลิต

๑. การขาดแคลนเงินทุน เนื่องจากผู้ผลิตหรือผู้เพาะเลี้ยง ส่วนใหญ่มีฐานะยากจนไม่มีเงินทุนที่จะทำการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องใช้ในการจับ หรือ

การเพาะเลี้ยงกุ้ง ถึงแม้ว่าจะได้รับ การฝึกอบรม และทราบถึงวิธีการเพาะเลี้ยง กุ้งที่ถูกต้องก็ตาม จึงทำให้ผลผลิตกุ้งที่จับได้หรือเพาะเลี้ยงได้มีปริมาณคงเดิม หรือ เปลี่ยนแปลงแต่เพียงเล็กน้อย ดังนั้น รัฐบาลจึงควรจัดสรรเงินงบประมาณ หรือ ขอเงินช่วยเหลือ หรือหาแหล่งเงินทุนทั้งภายใน และภายนอกประเทศ จำนวนหนึ่ง สำหรับให้ผู้ผลิตกุ้งมีวงทุน โดยคิดดอกเบี้ยในอัตราต่ำ โดยอาจให้ธนาคารเพื่อการ เกษตรและสหกรณ์การเกษตร เป็นผู้ดำเนินการ เป็นต้น

๒. การลดน้อยลงของจำนวนลูกกุ้งในน้ำ เนื่องจากผู้ เพาะเลี้ยงกุ้งส่วนใหญ่ยังต้องอาศัยลูกกุ้งจากธรรมชาติอยู่นอกเหนือไปจากพันธุ์ กุ้งที่ได้รับจากการแจกจ่ายของทางราชการ ดังนั้น ปริมาณลูกกุ้งจากแหล่งน้ำธรรมชาติ จึงเป็นเครื่องบอกถึงปริมาณกุ้งที่สำคัญในอนาคต แต่ปัจจุบันเนื่องจากมีโรงงาน อุตสาหกรรมตั้งอยู่ใกล้ ๆ ปากอ่าวไทย และแม่น้ำ ลำคลอง เป็นจำนวนมาก และ ได้ปล่อยน้ำเสียลงแม่น้ำ ทะเลทำให้ลูกกุ้ง ซึ่งปกติตายง่ายอยู่แล้ว ตายมากขึ้น จึงทำให้ปริมาณลูกกุ้งมีน้อยลง อันจะเป็นปัญหาใหญ่ในอนาคต ดังนั้น รัฐบาลจึงควร หามาตรการที่จะควบคุมการระบายน้ำเสียของโรงงานอุตสาหกรรมเหล่านี้ และ ลงโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนอย่างจริงจัง เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในอนาคต

๓. การผลิตลูกกุ้งไม่ทันต่อความต้องการของผู้เพาะเลี้ยง มีปัญหาสืบเนื่องมาจากข้อ ๒ กล่าวคือ เมื่อรัฐบาลมีโครงการที่จะเร่งรัดการเพิ่ม ผลผลิตกุ้งก็ย่อมจะสนับสนุนให้เกิดผู้เพาะเลี้ยงรายใหม่ ๆ ขึ้น แต่เนื่องจากปริมาณ ลูกกุ้งธรรมชาติมีน้อยลง เนื่องจากน้ำเสีย ถึงได้กล่าวแล้ว และปริมาณลูกกุ้งที่ได้ รับแจกจ่าย ก็มีปริมาณน้อย ไม่เพียงพอต่อความต้องการ เพราะผลิตให้ไม่ทัน เมื่อ เป็นเช่นนี้ ก็อาจทำให้ผู้ผลิตรายใหม่ ๆ เสื่อมความตั้งใจในการเพาะเลี้ยงกุ้ง หรืออาจดำเนินการต่อไป แต่ก็ต้องใช้เงินลงทุนมาก (เพราะจากการศึกษาต้นทุน การทำนากุ้ง ของกรมประมง ปรากฏว่า ไร่ขนาดเล็กจะลงทุนสูงกว่า ไร่ขนาดใหญ่) ซึ่งในที่สุดก็อาจเลิกล้มกิจการเช่นกัน ส่วนผู้ที่ดำเนินการเพาะเลี้ยงกุ้งอยู่แล้ว ก็อาจประสบปัญหาเดียวกัน ดังนั้น รัฐบาลจึงควรหามาตรการแก้ไข โดยการส่งเสริม

และ สนับสนุนให้เอกชนลงทุน ทำการผลิตลูกกุ้งออกจำหน่ายแก่ผู้เพาะเลี้ยง ในราคา ถูก โดยกรมประมงเป็นผู้ให้คำแนะนำ และเทคนิคในการเพาะพันธุ์กุ้ง แก่เอกชน นอกเหนือไปจากการเพาะพันธุ์ และแจกจ่ายลูกกุ้งของทางราชการแล้ว

๔. การขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ๒๖๖ ไมล์ทะเล

เนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านของไทยหลายประเทศประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ๒๐๐ ไมล์ทะเล จึงทำให้การผลิตหรือการจับกุ้งทะเลของไทยต้องได้รับผลกระทบ กระเทือนด้วย กล่าวคือ ประเทศไทยเคยจับกุ้งได้ในอ่าวไทยร้อยละ ๕๐ และจาก น่านน้ำสากลอีกร้อยละ ๒๐/ แต่เมื่อน่านน้ำสากลบางส่วนได้กลายเป็นเขตเศรษฐกิจ จำเพาะของประเทศอื่นไปแล้ว ปริมาณกุ้งทะเลที่จับได้ในอนาคตก็จะต้องลดน้อยลง อันจะเป็นผลเสียทางด้านเศรษฐกิจ ดังนั้นรัฐบาลจึงจำต้องหามาตรการแก้ไข ซึ่งอาจโดยการขยายงานเพาะพันธุ์กุ้งให้มากขึ้น และสนับสนุนให้เอกชนทำการผลิต และเพาะเลี้ยงกุ้งให้มากขึ้น ตามที่กล่าวแล้ว ยังควรจะได้ทำการเจรจาตกลง ร่วมมือทางการประมงกับประเทศ ที่ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะที่เห็นว่า มีเขตน่านน้ำที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อไทยจะได้มีโอกาสจับสัตว์น้ำหรือกุ้งทะเลได้ต่อไปด้วย ทั้งนี้ ไทยจะต้องไม่ประกาศขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เพื่อเป็นการสนับสนุนการเจรจาข้างต้นด้วย

๕. พื้นที่ที่จะทำการเพาะเลี้ยงกุ้ง ควบคู่กับการ

ประกาศขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศต่าง ๆ ขึ้น ทำให้กุ้งที่จับได้จาก ทะเลมีน้อยลง จึงจำเป็นต้องเพิ่มปริมาณกุ้ง ด้วยการขยายการเพาะเลี้ยงให้มากขึ้น ซึ่งการขยายการเพาะเลี้ยงนั้นก็จะต้องอาศัยที่ดิน อาจจะเป็นป่าชายเลน หรือ บริเวณชายฝั่งทะเลเพิ่มขึ้น แต่เนื่องจากที่ดินในบริเวณดังกล่าว ส่วนใหญ่เป็นป่าสงวน

๑/ เอกสารฝ่ายวิจัยสินค้าเกษตรกรรม กองวิจัยสินค้าและการตลาด กรม

ซึ่งอยู่ในความคุ้มครองดูแลของกรมป่าไม้ ซึ่งจะจัดสรรให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เอกชนไม่ได้ จึงทำให้ผู้ที่สนใจที่จะทำการเพาะเลี้ยงกุ้งไม่อาจลงทุนดำเนินการได้ เพราะขาดทำเลที่เหมาะสม ดังนั้นรัฐบาลจึงควรจะได้มีการกำหนดเขตป่าชายเลนและบริเวณชายฝั่งทะเลบางส่วนที่เห็นว่าเหมาะสมแก่การเพาะเลี้ยงกุ้ง นำมาจัดสัมปทานให้แก่เอกชน กักวย เพื่อสนับสนุนโครงการดังกล่าว

นอกจากจะต้องแก้ไขปัญหาทางด้านการผลิตหรือการเพาะเลี้ยงกุ้งแล้ว ปัญหาทางด้านกาจำหน่ายก็ควรจะได้รับการแก้ไขปรับปรุงเช่นกัน ทั้งนี้ เพราะ กุ้งนอกจากจะใช้บริโภคภายในประเทศแล้ว ยังส่งเป็นสินค้าออกเพื่อนำรายได้มาสู่ประเทศอีกด้วยและจากการประมาณการจะเห็นได้ว่าอนาคตกุ้งส่งออกของไทย มีแนวโน้มที่ค่อนข้างแจ่มใสโดยเฉพาะกับญี่ปุ่น ซึ่งกำลังประสบปัญหาการขยายเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ๒๐๐ ไมล์ทะเล อันมีผลทำให้ญี่ปุ่นไม่สามารถเข้าไปจับกุ้งทะเลในน่านน้ำที่เคยกระทำอยู่ดังแต่ก่อนได้ ดังนั้นจึงเป็นโอกาสดีของประเทศที่จะได้รักษาและขยายส่วนตลาดกุ้งของไทย ในประเทศญี่ปุ่นให้เพิ่มขึ้น พร้อมกับการแสวงหากุ้งในต่างประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะในแถบยุโรปควบคู่กันไป ซึ่งการขยายตลาดดังกล่าวจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการขจัดปัญหาในด้านการจำหน่ายกุ้งเป็นสำคัญ

๕.๓.๒ ปัญหาและมาตรการแก้ไขในด้านการจำหน่าย

๑. คุณภาพของกุ้ง เนื่องจากในปัจจุบันนี้ กุ้งทะเลส่งออกของไทยได้รับการติเตียนจากประเทศผู้ซื้อว่า ขาดความสะอาดและความสด นอกจากนี้ยังมีการปลอมแปลงขนาดของกุ้ง โดยนำกุ้งขนาดเล็กรวมไว้ในภาชนะสำหรับบรรจุ กุ้งขนาดใหญ่อีกด้วย ทำให้ไม่ได้มาตรฐาน และขาดความเชื่อถือ ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่สำคัญ หากไม่รีบแก้ไขแล้ว อาจทำให้ประเทศต้องสูญเสียตลาดต่างประเทศที่มีอยู่ และยังเป็นอุปสรรคในการขยายตลาดอีกด้วย ดังนั้น รัฐบาลจึงควรหามาตรการแก้ไข โดยการกำหนดให้กุ้งแช่เย็นเป็นสินค้ามาตรฐานขาออกโดยให้สำนักงานมาตรฐานสินค้า กระทรวงพาณิชย์ ช่วยพิจารณากำหนดขนาดและคุณภาพของกุ้งว่า กุ้งชั้นดี

ชั้นเลว ขนาดใหญ่ เล็ก เป็นอย่างไร และถ้าผู้ส่งออกรายใดปลอมปน ก็ให้อำนาจ
แก่กระทรวงพาณิชย์ เพิกถอนใบอนุญาตได้ ซึ่งจะเป็นผลดีในด้านการสร้างความมั่นใจ
ให้แก่ผู้ซื้อในตลาดต่างประเทศ และยังช่วยให้สามารถแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตอื่น ๆ
ได้ดีขึ้น ขณะเดียวกันยังช่วยป้องกันไม่ให้ประเทศผู้ซื้อใช้เป็นข้ออ้างในการกีดกัน
รับซื้อจากไทยอีกด้วย

๒. ราคากุ้ง ปัญหานี้เป็นปัญหาที่เห็นได้ชัดภายในประเทศ
กล่าวคือ พ่อค้าผู้รับซื้อกุ้ง จะกีดกันการรับซื้อจากผู้ผลิตหรือผู้เพาะเลี้ยงอยู่ เสมอและ
ผู้ผลิตก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะกุ้งเป็นของเน่าเสียง่าย หากไม่รีบขาย ราคาก็
ยิ่งต่ำ เนื่องจากขาดความสด และอีกประการหนึ่ง พ่อค้าผู้รับซื้อส่วนใหญ่ก็เป็นนายทุน
ให้ผู้ผลิตหรือผู้เพาะเลี้ยงกู้เงินมาลงทุน โดยมีข้อแม้ว่า จะต้องขายกุ้งให้เป็นคน ซึ่ง
ถ้าเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไป ก็อาจทำให้ผู้ผลิตหมดกำลังใจในการผลิต เพราะทนต่อ
สภาพการถูกเอาเปรียบไม่ได้ และอาจหันไปประกอบอาชีพอื่นแทน ซึ่งก็จะทำให้
โครงการเร่งรัดการผลิตและการจำหน่ายกุ้งต้องได้รับผลกระทบกระเทือนไปด้วย
ดังนั้น รัฐบาลจึงควรหามาตรการ โดยการสนับสนุนให้ผู้ผลิตหรือผู้เพาะเลี้ยงรวม
กลุ่มกันเป็นสหกรณ์ โดยดำเนินธุรกิจการซื้อขายกุ้ง เพื่อแก้ปัญหาพ่อค้าคนกลาง ทั้งนี้
สหกรณ์จะต้องมีห้องเย็นและรถห้องเย็น สำหรับเก็บและนำกุ้งส่งตลาด เพื่อรักษา
ความสดของกุ้งตลอดเวลาด้วยก็จะทำให้ผู้ผลิตได้รับความพอใจ เพราะสามารถขาย
กุ้งได้ในราคาที่ยุติธรรม

๓. ค่าขนส่ง เนื่องจากในปัจจุบัน เรือที่มีห้องเย็นสำหรับ
บรรทุกกุ้งสดไปยัง ยุโรป สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น มีจำนวนไม่เพียงพอ จึงทำให้
อัตราค่าระวางเรือสูงเกินไปเป็นเหตุให้เสียเปรียบในการแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ
อยู่เสมอ ดังนั้น หากไม่รีบดำเนินการแก้ไขแล้ว ในที่สุดอาจทำให้ประเทศส่งออกสูญเสีย
ตลาดต่างประเทศได้ วิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาในค่านนี้ได้ก็คือ รัฐบาลควรหาทาง
สนับสนุนให้พ่อค้าผู้ส่งออกทุกรายเป็นสมาชิกในสมาคมผู้ค้าสัตว์น้ำไทย เพื่อประโยชน์
ในการเจรจาต่อรองแก้ปัญหาการระวางเรือกับชมรมเรือ และเพื่อรวมกลุ่มกันในการ

ขายให้ไคราคาคี และรักษาระดับมาตรฐานส่งออก อันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ
ผู้ค้าและชาวประมง เป็นส่วนรวม

คั้งนั้น หากประเทศสามารถขจัดปัญหาทางด้านการผลิต และ
การจำหน่าย กังด้ได้กล่าวในตอนต้นได้แล้ว โอกาสที่ไทยจะเพิ่มผลผลิตกุ้งให้เป็นไป
ตามเป้าหมาย และรักษาสถลอคจนขยายตลาดกุ้งในต่างประเทศ ก็คงจะประสบผล
สำเร็จได้โดยง่าย